

dené, i když nastaly teprve po vynesení rozsudku první stolice. Prohlášení svědka, že se vzdává svědectví, může být v témž řízení zase odvoláno, a může se tedy svědek, který se v přestupkovém řízení v první stolici vzdal svědectví, v odvolacím řízení tohoto práva vzdání a vydání svědectví (Lohsing 1920 str. 687). V souzeném případě se skutečně odvolatel dovolával výslovného prohlášení svědkova, že se zamýšlí svého práva vzdání a svědectví vydání. Rozsudkem odvolacího soudu, pokud jím bylo vysloveno, že svědek, který se v řízení před první stolicí vzdal svědectví, nemůže v odvolacím řízení být připuštěn k vydání svědectví a že se v tomto řízení jedná pouze o přezkoumání prvního rozsudku v rámci uplatňovaných důvodů neplatnosti podle § 468 tr. ř., porušen byl zákon v ustanovení §§ 152, 467 a 470 tr. ř., to tím více, ano odvolání nebylo vzneseno pro neplatnost, nýbrž pouze z výroku o vině. Bylo proto zmateční stížností, podané generální prokuraturou podle § 33 tr. ř. na záštitu zákona, vyhověti a podle §§ 292 a 479 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3134.

Ohlásil-li obviněný proti rozsudku pro zmeškání odvolání, v němž uvedl, že obdržel předvolání k líčení tak pozdě, že se nemohl k němu dostavití, uplatnil tím též odpor ve smyslu § 478 tr. ř.; byl-li tento odpor podán včas, bylo tomu tak i ohledně onoho odvolání (§ 478 odst. druhý tr. ř.).

(Rozh. ze dne 29. března 1928, Zm I 154/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením okresního soudu v Rokytnici n. Jiz. ze dne 4. ledna 1928, jež, nevyřídívši odpor obviněného proti rozsudku vynesnému v jeho nepřítomnosti, odvolání odmítlo jako opožděné, byl porušen zákon v ustanovení § 478 tr. ř., usnesení to se zrušuje a okresnímu soudu v Rokytnici n. Jiz. se ukládá, by o odporu, pokud se týče o odvolání obviněného po zákonu jednal.

Důvody:

U okresního soudu v Rokytnici n. Jiz. bylo zavedeno proti obviněnému trestní řízení pro přestupek podle §§ 430 a 431 tr. zák. Ke hlavnímu přelíčení usanovenému na 20. prosince 1927 se obviněný nedostavil a byl proti němu v nepřítomnosti vynesen rozsudek odsuzující, který byl obviněnému doručen dne 27. prosince 1927. V podání, došlém okresnímu soudu dne 4. ledna 1928, které obviněný sám sepsal, ohlašuje odvolání a uvádí v něm výslovně, že předvolání k hlavnímu přelíčení obdržel tak pozdě, že se nemohl k přelíčení dostavití. Okresní soud v Rokytnici vyřídil podání to usnesením ze dne 4. ledna 1928 v ten rozum, že se ohlášené odvolání neběře na vědomí, poněvadž lhůta k ohlášení odvolání uplynula již dne 30. prosince 1927 a tudíž rozsudek vešel

v moc práva. Tímto usnesením byl porušen zákon, neboť z obsahu podání obviněného jest zřejmo, že se obviněný cítil stíženým tím, že mu bylo předvolání ke hlavnímu přeličení doručeno tak pozdě, že se nemohl ku přeličení dostavit. Tím uplatňoval obviněný odpor proti rozsudku v jeho nepřítomnosti vynesnému ve smyslu § 478 tr. ř. a byl proto okresní soud povinen postupovati podle ustanovení tohoto § 478 tr. ř., poněvadž odpor a následkem toho i odvolání (§ 478 odst. druhý tr. ř. a pozn. R 3 ve vydání trestního řádu Kallab-Herrnritt) byly podány v zákonné lhůtě. Bylo proto zmateční stížnosti, podané generální prokuraturou podle § 33 tr. ř. na záštitu zákona vyhověti a podle § 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3135.

Započtením vyšetřovací vazby podle § 55 a) tr. zák. a nastoupením a výkonem trestu nepromění se vazba vyšetřovací ve vazbu trestní.

Ministerstvo spravedlnosti nemůže v administrativním řízení podle zákona ze dne 21. března 1918, čís. 109 ř. zák. rozhodnouti o tom, zda odsouzenému přísluší i náhrada za utrpěnou vazbu vyšetřovací (§ 3 zák. ze dne 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák.); o této rozhodne soud, v případě sprostujícího výroku ihned z moci a povinnosti úřední zvláštním usnesením, bez ohledu na to, zda žádost byla podána, zda byla spojena se žádostí o náhradu za bezprávné odsouzení, nebo zda bylo žádáno pouze o tuto náhradu.

(Rozh. ze dne 30. března 1928, Zm I 203/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem, Usnesením vrchního zemského soudu v Praze ze dne 27. ledna 1928, jímž bylo usnesení zemského trestního soudu v Praze ze dne 5. ledna 1928, vydané v trestní věci proti Anně H-ové pro zločin krádeže, zrušeno a zemskému trestnímu soudu uloženo, by předložil spisy přímo ministerstvu spravedlnosti k rozhodnutí, byl porušen zákon v ustanovení § 55 a) tr. zák. a § 3 zákona ze dne 18. srpna 1918, čís. 318 ř. z., pokud se týče i zákona ze dne 21. března 1918, čís. 109 ř. zák., usnesení to se zrušuje a vrchnímu soudu zemskému v Praze se ukládá, by o stížnosti Ann H-ové do uvedeného usnesení zemského trestního soudu v Praze znovu po zákonu rozhodl.

Důvody:

Anna H-ová byla právoplatným rozsudkem zemského trestního soudu v Praze ze dne 27. července 1927 odsouzena pro zločin krádeže podle §§ 171, 173, 174 - II c) a 176 - II a) r. zák. do těžkého žaláře na šest měsíců, měsíčně jedním postem zostřeného, do kteréhož trestu byla započtena vyšetřovací vazba (správně zajišťovací a vyšetřovací vazba) od 1. června 1927 do 27. července 1927; trest nastoupen podle zprávy věznice dne 29. července 1927. Zatím, co si H-ová odpýkávala trest, vyšlo na